

ved, da er det virkelig urigtigt, ligesom det er skadeligt, at bringe Gemytterne i Bevægelse, og jeg siger, at der vindes ikke det Allermindste herved, thi der vindes Intet ved, at Menigheden kan faae en fuldberegtiget Mand, selv om han er velstiftet til Præst, har sin Examen og alle Qualificationer, naar den ikke kan faae en vis bestemt Mand, som Enhver i Menigheden ønsker, og gjøres det ikke muligt, saa seer jeg ikke nogenformhelt Fordeel ved den Bestemmelse, at 3 skulle bringes i Forslag, thi det kan jo være 3, om hvilke Menigheden i den korte Tid ikke har kunnet forstaae sig noget Kjendskab; den maa altsaa gribe iblinde og kan derfor ligesaa godt tage den Ene som den Anden, den Daarlige som den Bedste. Naar man ikke tør, kan eller vil give Menigheden den Mand, som Fleertallet bestemt er enig om at ønske, og der, som jeg før sagde, har de fornødne Qualificationer, som nu fordrer for at overtage et geistligt Embede, saa skal man lade det blive ved det Bestaaende, lade det beroe i Regjeringens Hænder og lade Provsten bede Menigheden om, naar han indsætter den Bedkommende, at tage imod ham, uagtet den dog skal tage imod ham, hvad enten den vil eller ikke. Den Udvæi, jeg vilde foreslaae, for at opnaae Noget, som kunde siges at tilfredsstille paa den ene Side uden at skade Noget, skulde være, at vi endelig engang, hvad jeg dog vil haabe snart vil kunne skee, kunde komme dertil, at Præsterne kunde blive satte paa fast Løn, at de Afgifter, som af Befolkningen nu ydes til dem, kunde gaae ind i Statskassen, af hvilken Præsterne saa skulle lønnes. Naar det var skeet, vilde der være større Frihed til at ordne disse Forhold; thi vi vide jo nok, at selv Præsterne tage meget Hensyn til Mammon, og det er netop Hensynet til dette Mammon, der er en meget betydelig Hindring for en sliq Ordning (Kroggh: Hør!). Sa, jeg vil bede den ærebe Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Kroggh) ret at høre og lægge Mærke dertil. Jeg skulde troe, at det Retteste vilde være, at det, da Folketirken, saalænge dens Stilling er, som den er, jo er en Kirke, hvor mange virkelig og oprigtigt troende Christne staae ligeoverfor en ligegyldig Præst, blev bestemt, at det eller de Medlemmer af Folketirken, som

virkelig beviste, at de i Forening med Andre, Saa eller Mange, havde accorderet med en Mand, der havde alle de Qualificationer, som udfordredes for at faae et Embede i Folketirken, og havde antaget ham som deres Præst, skulde for deres Bedkommende være frie for at yde Nogetformhelt til andre Geistlige, altsaa det Bidrag, de ellers skulde yde, skulde de være berettigede til at give til den Mand, de havde antaget, efterat han havde aflagt den Prøve, som Staten fordrer for at overbevise sig om, at han er stiftet til at overtage en saadan Post. Dette ligger vel noget fjernere, men jeg kan ikke see, at det foreliggende Lovforslag bringer os et Skridt videre til det, man virkelig maatte ønske; det forekommer mig snarere, at det i Fremtiden vil forhindre gode Reformere i den Retning; thi dersom man fik en saadan Lov som denne, maatte man nødvendigvis sige, at den gav Noget, for ellers vilde den lovgivende Magt jo ikke antage den, og saa vil man sige: Sa, vi have nylig givet denne Lov, nu maa vi finde os tilfredse dermed. Jeg kan saaledes ikke skjønne Andet, end at en saadan Lov som denne vil forhindre gavnlige kirkelige Reformere, navnlig den at sætte Geistligheden paa fast Løn; da jeg imidlertid nødig i noget Tilfælde vil bidrage til at forhindre en Lovs Fremme videre end til første Behandling, skal jeg stemme for Forslagets Overgang til anden Behandling; men fordi jeg stemmer derfor, vil jeg aldeles ikke have erklæret, at Noget kan vindes ved den foreliggende Lov.

Barfod: Jeg skulde ikke have taget Ordet, naar ikke den ærebe Forslagsstiller, da han havde Ordet, havde ytret, at saavidt han kunde see, var der ifjor Ingen, der udtalte sig imod dette Forslag. Da jeg var mig bevidst, at jeg havde udtalt mig derimod, søgte jeg i Rigsdagstidenden og fandt der virkelig ogsaa, hvad jeg havde sagt, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke veed, hvorledes man skal udtrykke sig paa Dansk, naar Ens Udtalelse kan blive saaledes misforstaaet, som min er misforstaaet af den ærebe Forslagsstiller. Jeg begyndte nemlig mit Foredrag med at sige, at jeg havde forlangt Ordet, for at udtale mig imod det foreliggende Lovforslag, og jeg endte omtrent dermed, at jeg